

dog ville føle sig tilfredsstillende ved en nogenlunde billig Bestemmelse af deres Lønning.

Sfcherning: Efterat jeg har begjæret Ordet, har der trængt sig et Spørgsmaal frem, som jeg ikke troer at burde gaae uberørt forbi, nemlig om dette Forslags Betimelighed. Naar man taler om Betimeligheden af et Forslag om Lønningsforøgelse for Embedsmændene, saa er jeg afgjort af Ministerens Mening, at det nu er betimeligt, at der kommer et Forslag frem, og denne Mening har jeg netop, fordi Conjuncturerne ere, som de ere, netop fordi vi komme til at staae ligeoverfor Lønningsforslag, under en Tilstand, som jeg kalder langt naturligere end den, vi have været under før. Naar man kalder vor nuværende Tilstand trykket, saa er det, fordi vi have været i en i Overmaal høittravende Tilstand. Dersom vi kunne bringe det derhen til, at den Tilstand, vi nu kalde trykket, kunde holdes som normal, saa havde hele Landet i alle Retninger, og især i finantiel Henseende, gjort et umaadeligt Fremstrid i de sidste 30—40 Aar. Jeg tvivler om, at den vil vise sig som normal; jeg troer, at vi maae gaae betydeligt længere tilbage, før der kan komme en sund Tilstand tilveie. Vi leve i lutter Tvivl ligeovenfor hverandre; den ene har den Overbeviisning om den Anden, at han ikke eier det, han har Skin af at eie, og derfor siger han: jeg kan ikke betroe dig Noget. Eiendommene ere sruede op langt over den Værdi, de virkelig repræsenterer som Frembringelsesmidler, og det er en unaturlig Tilstand, som vi maae komme tilbage fra, før Omsætningerne kunne blive sunde. Men netop fordi vi befinde os i et saadant Tilbagegangstadium, er det fra vort Standpunkt ikke ubehageligt eller ubetimeligt at komme til at forhandle denne Sag, thi vi see den da i et simplere og forstandigere Lys. Spørger man imidlertid om dette Forslag, saaledes som det foreligger, er betimeligt, om der ikke deri kun ere uvesentlige Indvimmelser fra Ministeriets Side ligeoverfor de Meninger, der have givet sig tilkjende, deels ved Voteringen af en Lønningslov forrige Aar, og deels ved forskellige Underhandlinger med Ministeriet, saa bekjender jeg, at det forekommer mig, at Ministeriet

havde stillet Sagen bedre for begge Parter ved enten at staae betydeligt af i sine Fordringer eller ved at gaae ind paa et System, som gjorde, at Tidsumstændighederne fik større Indflydelse. Det er denne almindelige Bebreidelse, jeg vil gjøre med Hensyn til dette Lovforslag, en Bebreidelse, som jo forøvrigt ikke har Saameget paa sig, som det i første Dieblik kunde synes, fordi vi kunne komme til at faae Sagen omgjort ved 2den Behandling; men, det skal jeg indrømme, da er det, at Sagen kommer til at stille sig omtrent saaledes som af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Ste Valgrets (Blixen-Finecke) anført; naar vi gjentagende blive fatte i den Nødvendighed at afvinge Ministeriet andre Betingelser, saa vil det see ud, som om Ministeriet har ønsket at gjøre det bedre, men at det af os er blevet nægtet, og derved bliver Stillingen ugunstigere for os, end den behøvede at være. Dette troer jeg, man vil indrømme mig; men dertil siger jeg, at det er Noget, vi maae finde os i. Vi ere Saamange om at have den haarde Hud; Ministrene ere færre, de kunne ved mange Leiligheder mindre godt bære Sligt, de have desuden — det har den ærede Minister sagt — Nof at bære paa, og det indrømmer jeg. Det er altsaa i alle Tilfælde et Spørgsmaal, som ikke har meget at betyde, medmindre Noget skulde træde frem og foreslaae, ikke at lade dette Lovforslag gaae til 2den Behandling; det var muligt, at det kunde være det Rette, jeg vil ikke tilraade det; jeg vil, foruden af forskellige Grunde, ikke tilraade det alene af den ganske simple Sædvanegrund, som har udviklet sig her i Thinget, kun med yderste Varsomhed ved 1ste Behandling at tilbagevise Regjeringsforslag; vi skulle i det Hele taget ikke gjerne tilbagevise Forslag ved 1ste Behandling, men navnlig ikke Regjeringsforslag, og det saameget mindre, som vi lykkeligviis med Hensyn til Lovgivningsarbejder lidt efter lidt have bragt Sagerne over paa Underhandlingernes Gebeet; thi vi kunne jo ikke nægte, hvad enten vi holde med Ministeriet eller ere imod det, at vore Ministre det ene Aar efter det andet have været villige til under Behandlingen af Lovforslag at gjøre imødekommende Indvimmelser, saa at vi lidt efter lidt kunne betragte enhver